

תורת הר שמואל

פרשת כי תצא תשע"ט זמני השבת:

כניסה: 6:18 צאת: 7:24 ר"ת: 8:00 שקיעת: 6:52

מזל טוב!

הר משה קליין ורעניתו הי"ז
על הולצת הנכד, בן להר' מרדכי סמיט ורعيתו הי"ז
ובר מצוחה לנכד, הבוחר החשוב חיים שלומון הי"ז

הר' מרדכי פישר ורעניתו הי"ז
על הולצת הבת
קידוש בבית הכנסת החסידי בשיתוף הרב גرومץ הי"ז

ברכה שמחה ונחת באורך ימים ושנים!

נתרם על ידי ר' מרדכי מנחם הי"ז
ברכה שמחה פרנסת ונחת
באורך ימים ושנים בזכות זיכוי הרביים

(פרק כ"ה פסוק י"ז) זכור את אשר עשה לך מלך וגוי ואתה עיף ויגע ולאירא אלקים, פירש רשי"ו ולאירא - הינו מלך, זאת אומרת שמה שכחוב בפסק ולא ירא אלקים מדבר על מלך ולא על עם ישראל, אבל בתרגום אונקלוס פירש - ולא ירא אלקים שהפסוק מדבר על עם ישראל, שעם ישראל היה לא ירא אלקים.

ואפשר לבאר שלא נחלקו הפירושים, אלא הכל תלי בעם ישראל, אם בני ישראל היו בדרגה גבוהה ביראת אלקים זה היה גורם השפעה אפילו על מלך! ולא היה עמלך רואה את כל הנסים ובכל זאת אינו מתחפעל! דבר זה רואים בנהא דבר אלהו רבבה (פרק כ"ד) בשכר שאליפיו כיבד את אבייו יצא ממנו עמלך, ורק ביאור איזה שכר זה שננתנו לאליפיו עבר קioms מצוות כיבוד אב ואם - לכאורה בן כמו עמלך הרי זה עונש גדול ולא שכרי? אלא שאפשר ליישב קושיה זו על פי קושיה אחרת שצריך להסביר. מדוע המתין עמלך ליציאת מצרים כדי להילחם עם ישראל? היה יותר קל אם הוא היה נלחם איתם בזמן שירדו למצרים והוא רק שבעים נפש? אם כן היה זה הקשו התוטס' בדעת זקנים פרשת בשלח על הפסוק - ויבוא קושיה זו והקשו התוטס' בדעת זקנים פרשת בשלח על הפסוק עמלך וילחם עם ישראל ברגע שירדו למצרים מדוע אייחר להלחם רק לאחר מאתים ועשר שנים ולא בא מיד כשירדו למצרים שהו רק שבעים נפש, ועיי"ש מה שתירצו, אמנים כפי מה שלמדנו למעלה אפשר ליישב, שמה שעמלך נתעכב זה מכח השפעת אליפיו!¹ שהמעשה של אליפיו שרדך אחרי יעקב ולא הרוג את יעקב כי הושפע מיצחק טבו, נמצא שהדמות של יצחק גרמה השפעה לאליפיו לעזרת עצמו מה לרוג את יעקב! וכוכו זה של אליפיו השפעה אף על בני עמלך להתעכב ומן רב ולא עשה את זמנו מיד רק במשך הזמן השפעה זו דעכה עד לאחר מאתים ועשר שנים, וזה הביאו שברא בתנא דבר אליו שבזכות כיבוד אב ואם של אליפיו זכה שיוצא ממנו עמלך, שאף הוא התעכב לזמן קצר ולא יצא להרוג את בני ישראל רק לאחר שהוא שורש הרע ביוורו! וכן אילו בני ישראל היו בדרגה גבוהה מאוד ביראת שמיים אז היו גורמים השפעה גם על עמלך הרשע לפחות לזמן מסוים שיתפעל מן הנסים שנעושו לבני ישראל קרייתם וכו'.

בהਪטרת השבוע (בישעה פרק נ"ד) כתוב: כי ההרים ימושו והגבאות תמוטינה וחסדי מארך לא ימוש וברית שלומי לא תמושט מרוחמן ה'.

מה זה ההרים והגבאות שהקדוש ברוך הוא אומר שהם ימושו וימתו בשבלינו?

בישעה (פרק ב' פסוק ב') כתוב: והיה באחרית הימים נכו' יהיה היר כי' ברא' ההרים ונשא מגבות ונhero אלו כל הגוים.

שוב צריך להסביר מה זה ההרים והגבאות שעលיהם אומרים שבית המקדש יהיה בראשם? וכי ירושלים תהיה יותר גבוהה מהרי הימליה? וכי נוצר מסוקים כדי לעלות לרוגלים?

אקדמיות תחילתה את הכתוב בתהילים (פרק מ"ו פסוק ג') על כן לא נראה בהמיר ארץ ובמotto הרם בלב ימים, ופירש רשי"י - בהמיר ארץ, לעתיד לבא ביום שנאמר והארץ כבגד תבלה, ראו בני קרח נס שנעשה להם שנבעלו כל סביבותיהם והם עמדו באיר ואמרו לישראל ברוח הקדש שדוגמתו הנס הזה יהיה עשוי להם לעתיד עכ"ל, ווזאים שכ הפרק שם מדבר על לעתיד לבא ומבאר את דרך הנס והחילה של עם ישראל בעת היא בזמן גאולה, ונראה שדיםמה להרים את כל הממלכות המישובות, וכן את כל הדעות והדחות אשר בהם ישלו כל העמים, שלעתיד לבא ימושו כל ההרים ויכסו אותם הימים, שהימים ישובו לכנות כל הארץ במעט כל דעותיהם ושלותיהם של הגוים, ודימה את המלחמה והעדר הדעה שהיתה עד העת היא לנפילת ההרים ושישובם בהם בכל הארץ, וזה שאמר בפסוק ד' בתהילים שם יהמו יחמורו מימי ירעשו הרם בכאותו סלה, שיבטלו כל דעות העכו"ם והסתכנות הטוב לדעתם, ותהיה להם כלכול אבדן ומלחמה וזה

חזו בני חבibi
עמוד 8

הלכה פסוקה
עמוד 7

נעם דברות
עמוד 6

מעשה שהי
עמוד 5

יעיון הפרשה
עמוד 4

למדני חוקין
עמוד 3

פרפראות
עמוד 2

הפטוק לכדו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב, שאחר שהשיגו חילוק הר זה משאר הרים יש להם לדורוש מה יעשו ולא רק מה שקר, ולזה כתוב אל בית אלהי יעקב וירנו מדרךיו ונלכה בארכתו.

וזה שפירים עוד נגד כל העכו"ם הגלס והדק וכל הדעות, שכותב שם בישעה מפטוק י"ב, כי יום לה' צבאות על כל גאה ורומ ועל כל נשא ושפל, ועל כל ארץ הלבנון הרמים והנישאים ועל כל אלוני הבשן, ועל כל הרים הרמים ועל כל האבעות הנשאות, ועל כל מגדל גבה ועל כל חומה בצורה, ועל כל אניות תרשיש ועל כל שכיות החמדת, ושח גבאות האדם ושפל רום אנשים ונשגב ה' לבדו ביום ההוא, והאלילים כליל יהלוף.

וזה שכותב בהפטורה שלנו: בישעה (פרק נ"ד) כי הרים ימושו והגבאות תמוטינה וחסדי מאתך לא ימוש וברית שלומי לא תמוט אמר מרחנן ה', שכ הדעות והרעש שעושים כל העמים, וכל מה שהם אומרים נגנד עם ישראל ותורתו, כל זה יתמוטט! כל מה שנראה חזק וגבוה ושאי אפשר להזיז כל זה יתפוגג!

ובישעה (פרק נ"ב בפסוק י"ד) כתוב, כאשר שמו עלי רביים כן משחת מאיש מראהו ותארו מבני אדם, וכותב הרד"ק שם ז"ל, והחכם רבנן פריש כי כן משחת מאיש מראהו, דברי הגוים שיתמחו על ישראל ויאמרו כי משחת מאיש מראהו כי כמו עכו"ם יש בעולם שיחשו כי צורת היהודים משונה מכל הצורות גם יש בהם שישאלו הייש להיהודים פה או עין כן הוא בארץ ישמעאל ובארץ אדום ע"כ, הגוים היו אומרים שאין ליודי אפילו צורת אדם, אבל יש לנו כלל בוגרמא וכבלכה, שכ הפולט במומו פולט, שבו פה עם החמור עם הדומה לחמור, אתם קוריים אדם ואין עובדי כוכבים קוריים אדם! יאלנו השם במרה וימוטו כל הרים וכל הגבאות ונשגב השם לבדו ביום ההוא!

דמיה לימים בכל הארץ, ולישראל תהיה ישועה. וזה נראה גם הביאו שאמר הפטוק שהר בית ה' יהיה בראש ההרים ונשא מגבעות, וההריהם הם דעתות העכו"ם למייניהם, והגבאות הם הדעות אשר אין נראים חלקים בתכלית מדרך התורה ונראים כדעות אשר אין בהם היzik ועל כן דימה אותן לגבאות שאין ניכרים כהרים, ועין בביואר הגר"א שכותב שהר הוא משופע חד אבל גבעה הוא רחוב ומישור ע"ד, ואמר הפטוק שהיה הר בית ה' בראש ההרים וגם נשא מגבעות, והביאו שפירש גם מגבעות כי בא להורות שגם הגבאות הם דעתות נסודות והר בית ה' חילוק מהם ועל כן אמר שהוא גובה מהם, אבל מן המשור כל הר הוא גובה ואין זה חילוק מהם כי זה הר וזה מישור ותרי מיל' נינהו, אבל כנגד שאר הרים וגבאות אמר על כל אחד מהם הבדלות וגובה כדי להורות על הפסדים.

זאת אומתת שלעתיד לבוא כל הדעות שנראים כשולטים בעולם כולם יתבטלו, ובית המקדש דהינו הקדושה ויראת ה' תהיה מעל כולם.

ואמר בפסוק שאחר זה שם בישעה, והלכו עמים רבים ואמרו וכו' ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וירנו מדרךיו ונלכה בארכתו וכו', ובגמ' (פסחים פ"ח ע"א) כתוב, אמר רבבי אלעזר מאדי דכתיב והלכו עמים רבים ואמרו לנו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וכו', אלהי יעקב ולא אלהי אברהם ויצחק? אלא לא כאברהם שכותב בו הר שנאמר אשר יאמר היום בהר ה' יראה, ולא כי יעקב שכוראו בו שדה שנאמר ויצא יצחק לשוח בשדה, אלא כי יעקב שכוראו בית שנאמר וקרא את שם המקום ההוא בית אל ע"כ, הינו שאברהם קראו ה' כי כרך ריביה בעולם שהיה צריך לחלק בין שר האכו"ם המופלים, ואחר שריביה אברהם בא יצחק וקראו שדה אשר הורה חילוק לכל נגנד הגבאות גם הדעות אשר אינם נראים כمولפים בתכלית מדרך ה' אשר הורה להם יצחק חילוק עוד ביותר דק, ואחר בעודתם של אברהם ויצחק הורה יעקב עוד על בית ה' שהואאמת אף בלייחס לשאר הרים וגבאות אלא שכך זה האמת, וזה שאמר

פרפראות הרבה משה קלין

"כי את הבכר בן השנואה יכיר לתת לו פי
שנים בכל אשר ימצא לו..."

מהפטוק הזה אנו למדין שני דברים: שהבכור נוטל פי שנים . ו"בכל אשר ימצא", ולא בראשו להמצאה (בכורות נב) שאין הבכור נוטל בראשו (ריוח שעתיד לבוא אחרך, ואני בעין) כבמוהזק, וכל זה מרומז בתיבת "בכר" שאותיותה ב.כ.ר. כפولات hon במשמעותה מן האותיות א.י.ק, שלפניהם, הינו שנוטל פי שנים, וכפولات hon רק לאותם שלפניהם ולא לאלה של אחרים, לרמז: רק במוחזק (בנכדים שנפלו בירושה בעין), אבל לא ב"ראוי" (נכדים הרואים לבוא אח"כ), בזזה אינו נוטל אלא כשאר ירושים. (פתחמאין קדישין, בשם הגר"א)

ועשית מעקה לגגר - גדר סביב לגג (רש"י). שtagدور ותחסום את

התתנשאות. ואם לא - שם תהיה לך נפילה, כי יפול הנופל ממנו. כמו שאמרו: לפני שבר גאון. (של"ה)

"ועשית מעקה לגגר" ראשית תיבות של מעקה : הרהור עברי קשה מعتبرה. המוח הוא האיבר הגבוה ביותר של האדם, ונקרא גג. למדני שמצויםanno לשומר את המוח מהרהור עברי.

(תולדות אדם)

"כי ה' אלוקיך מטהליך... להציג ולתת איביך לפניך..." ראשית תיבות אלול. לרמז שבחודש זה הקב"ה מצוי בתוך בני ישראל, כפי שדרשו חז"ל על דרישו ה' בהמצאו, ושערתי תשובה פתוחים, לכן לא יראה בר ערוות דבר והיה מחניך (קרבן העני) קדוש.

"כי יצא למלחמה על איביך..." "במלחמה היצר הכתוב מדבר" (השל"ה) בגימטריא 1,504. "כי יצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלוקיך בידך" בצדוף הכלול (ללא מנין ה' אלוקיך) בגימטריא 1504.

הסיבה לאי הכללת שם ה' במנין הכללי של פסוק זה, רש"י אומר "כי יצא למלחמה על איביך" במלחמה הרשות הכתוב מדבר.

כידוע ניתנה לאדם רשות לבחור במלחמה היצר, ואם בחר להלחם ביצה"ר, הקב"ה מסיעו "כי הבא ליטהר מסיעין לו" וע"כ מלכתחילה זו החלטתה שלו ולכן אין "ה' אלוקיך" (משב"א)

"ועשית מעקה לגגר"
אם נתעלית למועד עליון, לא תיתפס לגאות, גג הוא רمز להתנשאות וגיאות.

**האם אפשר ליטול
ידיים בכוס חד פעמי
וכן האם אפשר לעשות
קידוש והבדלה בכוס
חד פעמי**

הנה דנו בשאלת זו אחרוני
זמןנו והשאלה האם יש להז
דין כליא או לא כיוון שעתיד
לזרוקו

הרמב"ם הלכות כלים פרק ה הלכה ז כתוב חותל של הוציא
שמנחין בו הרוטב וכיוצא בו אם הוא נתן לתוכו ונוטל מתוכו
מתטמא, ואם איןו יכול ליטול מה שבתוכו עד שיקרענו או
יתירנו או שצפוי לאכול מה שבתוכו ולזרוקו טהור, וכן הקורן
שהוא משתמש בה ומשליכה אינה מקבלת טומאה, ואם חשב
עליה מקבלת טומאה. משמע מדברי הרמב"ם שככל דבר
שמשתמשים ע"מ להשליכו אחר כך אין לו דין כליא אע"פ
שמצינו לענין שבת שאף כי לשעה חשיב כליל וכמבואר
בשו"ע בסימן תרמ"ו סעיף ב' שאין ממעטין ענבי הדס בי"ט
משמעותו כמתיקן כליא ואעפ"י שאינו אלא לשעה, מ"מ יש
לחלק שבשבת איסורו ממשום מכחה בפטיש ואין ציריך תורה כליא
אבל בעלמא יש לומר שאינו כליא אא"כ עשוי לשימוש תמידי,
בר הbia באור לציוון,

בשו"ת ציץ אליעזר כתוב להביא ראייה שככל ליטול ידיים בכללי
חד פעמי מרמב"ם הלכות כלים פרק ב הלכה א ז"ל העושה
כליא קיבול מ"מ הרי זה מקבל טומאה בכל שהוא מן התורה,
ואין לכלי קיבול שייעור, והוא שייעשה דבר של קיימת שאפשר
שייעמוד, כיצד העושה כליא מן העור המצה שלא נתעבד כלל,
או מן הננייר אף על פי שאין הננייר מקבל טומאה, או מקליפת
הרימון והאגוז והאלון אפילו חקוקות התינוקות למועד בהן את
העפר, או שהתקינות לכף מאזנים, הרי אלו מקבלין טומאה,
שתינוק חרש שוטה וקטן יש להן מעשה אף על פי שאין להן
מחשבה, אבל העושה כלים מן הלפת והאטרוג והדלעת
היבשים שחנקן למועד בהן וכל כיווץ בהן, הרי הן טהורין לפי
שא"א שעמדו אלא זמן מועט. משמע מהרמב"ם שאם
הכלים יכולים לעמוד בפי עצמים אפילו הם עשויים מניר או
מכל דבר אחר היו כליא וא"כ אפשר ליטול בזוה ידים,
בשו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ג סימן לט כתוב בדבר
כוס לקידוש אם רשאין לעשות על כוס שנעשה מננייר שהוא

כלי רק לשעה, הנה התוספות מפרשין בברכות דף נ' ד"ה
מודים, וכן בשחתת דף ע"ו, כתבו זה בד"ה כדי, בשם בני נרכונא
חייב שנאמר בדברים הצריכים בכוס של ברכה, והוא שהיה
הכוס גופו כלי שלם וניפסק כן בש"ע או"ח סיון קפ"ג סעיף ג',
וכתבת המג"א סק"ה דאפשרו נשרב רק בסיס שלמטה נמי פסול
אף שגוף הכוס שלם, וכוס של קידוש טעון כל מה שטעון כוס
של בהמ"ז כדאיתא או"ח בסימן רע"א סעיף י', אלמא דברינו
שיהא הכוס נהא שرك כוס זהה כשר להbam"ז ולקידוש, ורואה
אני שכוס של ניר שהוא רק לשעה על פעם זה בלבד הוא עוד
גורוע דין לו שום חשיבות שודאי איןו ראוי להbam"ז ולקידוש.
אך כשליכא כוס אחר אולי יש להקל. עכ"ל של האגרות משה,
והנה האגרות משה מדבר בדיון כל שקידוש שצורך שהיה
כוס חשוב, ולא מדין האם נחשב כליא או לא, והרי בנטילת
ידיים אין דין שישיה כוס חשוב אלא העיקר שישיה כליא והנה
בכוס חד פעמי אף אם נאמר שאינו חשוב אבל הוא כליא
ואפשר שבזה יודח גם בעל האגרות משה שכשר ליטול בהז
ידיים,

והנה הגראי"ש אלישיב כתוב שהאג"מ פסק לאסור כוס חד
פעמי לקידוש [עכ"פ לכתילה] ולנטילת ידים. ויש שהביאו
ראיה מכליל שחקקו אותו מן הירק שאינו מקבל טומאה
כמובא ברמב"ם (פ"ב ה"א), משום שאינו עומד אלא זמן
מעט. וראיתם קשה, כי שאני התם שבאמת אינו כליא כ"כ
בנוספ' לכך שהוא חד פעמי, משא"כ כלים חד - פעמיים שלנו
הוא עשויי ככל גמור, ולכן יכולם לקדש בו וליטול בו ידי,

וכן פסק הרב עובדיה זצ"ל שאפשר לקדש ולהבדיל על כוס
העשוי מkarton או ניר, או כוס חד פעמי וכן ליטול ידים.
ובשות' אור לציון כתוב כיון שכוס של ברכה צריך שתהא לו
חשיבות, וכמ"ש בשו"ע בסימן קפ"ג סעיף ג' שצורך לבקר על
כוס שלם, וראה שם במג"א סק"ה שהביא שאף אם בסיס
הכוס שבור אין לקדש עליו, א"כ הוא הדין בנד"ד שאין ראוי
לקדש לכתילה על כוס חד פעמי.

לסיכום : לכ"ו אם יש כוס שאינו חד פעמי ודאי שעדייף
להשתמש בו, ואם אין, יוכל להשתמש בכוס חד פעמי
באיכות טוביה עדיף, ואם אין לו כוס זהה אפשר להקל לרוב
הפוסקים הן בנטילת ידים הן בקידוש להשתמש גם בכוס חד
פעמי המצוין, ועל הצד היותר טוב יותר לחסוב לחיד את הכוס
לשימוש חזרה כדי שישא נחשב כליא רב פעמי ואז יוצאה ידי כל
הדיעות.

"כבר כתיב 'ולא יראה בן ערות דבר ושב מאחריך'. נמצא כל עניינים כאלו גורמים לישראל להיות
נתונים בהסתדר פנים ח", וגם איתא בזורה"ק פרשタ נשא שדר זה גורם לשרות סטרא אחרת בביתא
וגורם מסכינותו לביתה. על כן נדע לבי בעז"ה לאסופה את כל מאמורי חז"ל השיעיכים לענין זה,
ולהראות לפני הכל את גודל העוון והעונש שיש בזורה, וגודל המעללה להאהשה הצנואה בדרכיה, שעי"ז
היא זוכה לבנים יראי השם וחשובים שבדור, אولي על ידי זה יראו ויקחו מוסר ויתוקן קצת הפרצה
הגדרה הזאת, ובזכות זה נזכה לראות בבניין ירושלים גדריה וענינה בב"א" (חפק חיים - ספר גדר עולם)

אבל כמו שאמרנו מוקדם לנו זה לא נוגע. ברוך הוא. עד שנכננסים לתוך הפרשה יודע סוד והם מהפכים קURAה על פיה. הם אומרים שהפרשה היא מaad אקטואלית. כי תצא למלחמה על אויביך אין הכוונה לסתורקים או לפופיסאים, לא הם אויבך, אלא מדובר בה על יציר הרע! הוא נקרא אויב. והנה בס"ד נצחת אותו וננתנו ה' א' בידך ובשכית שביו. כלומר שמדובר בה על מי שניצח את יציר הרע או לפחות הוא סביר כך, אתה שבית שביו אבל פתאום מתברר שאתה בכלל לא השובה אלא אתה הוא השבי.

ולמה? כי הנה. רأית בשביה אשת יפת תואר והנה חשקת בה, והנה לך רצון מוזר כזה "לקחת אותה לאשה לבשיפל! אויל - וש דעה כזאת - שיעלה עליך שזאת מצוה לקחת אותה לאשה ולהקנינה תחת כנפי השכינה! מיד מתעורר רשותי להזhor שלא תעלה השכינה!

מחשכה כזאת בראשך. לא ולא!

אלא מה? לא דיברה תורה אלא כנגד י' צר ה ר ע !? כלומר הקב"ה שכטבת את התורה ראה מה עומד פה להתרחש. הקב"ה ידע שם הוא לא יתר לו אותה הוא ישאנה באיסטר! ובשביל למןעו אותו לישא באיסטר שזאת עבירה חמורה בפני עצמה הקב"ה מתירה לו!

כלומר קודם כל הקב"ה "מצלם" את החיל הישראלי שב מהמלחמה מכנץ ובידי שבי, מצלם אותו ומודד את כוחותיו הרוחניים באותו הרגע, ולפי מצבו באותו רגע הקב"ה קובע את הדרך איך לטפל בו!

הדרך היא "כן - אבל !? כלומר המילה הראשונה שאתה תשמע תהיה מילה אירבה לאזןך - בכן- מותר לך לקחת אותה לאשה, אבל עם כמה תנאים! תנאים בשביב אלם כזה הם הליך פרוצדרלי. צריך להרשם ברבותה - פרוצדרה! צריך לקנות טבעת - פרוצדרה! להזמין אלם לחותונת, להזמין קיטרינג, להזמין אורחים פורחים וצלים, זה הכל פרוצדרה, עם זה אפשר לההממוד.

ועוד. דע לך חיל יקר עד מאד. לא מדובר על בילויים. על טוילים משותפים. על מפגשים חד פעמיים. לא ולא! אתה יכול לקחת אותה להיות אשתן. זה רצינאי. אם לאו גומ זה עוד לא הכל. להלאה. "וישבה בביתך". כלומר לא תקח לה חדר בביתה מלון! לא תשכור לה דירה ובודאי לא אצל שכנו מכnis אורחים. לא ולא. בביטחון! כהה זוכן? שלושים ימים. ועוד. "וגלחה את ראשה! ועתה את צפנינה! והסירה את שמלה שביה" (השלמה היפה שלה).

כל זה הוא חלק של ה"אבל". יש תנאים. והקב"ה מתפלל שהוא "אבלים" הללו יגרמו לך לסתת מכל העניין. בזה תגרים שמחה גודלה לאיך שבשמי. אבל הוא לא יאסר אותה עליך. את זה תוכל לעשות רק אתה בעצמך. כך מדברת התורה כנגד יציר הרע. (אם תפירדו את המילה "נגד" שגדי לשוניים תקבלו שתי מילims כאלו: כ - גגד !)

החינוך נמצא בזה שאמרנו שהקב"ה מדבר עם האדם כאשר ממול הוא מצבב את היציר הרע. היציר הרע הוא קדום. רק הקב"ה מכיר עליו והקב"ה מדבר אל האדם לפי ההשתקפות של יציר הרע שלו!

בנתים הшийורו אפשר לומר זורם על מי מנוחות. גם רופא מצטט את החוליה לפני שהוא קובע את דרכ הטיפול בו. גם מורה בוחן את תלמידיו לפני שהוא מטיל עליו מטלות. ואז מה הפלא שגם הקב"ה הולך בדרך זאת. אולי ליה התכוונו חז"ל כשאמרו שתינוק יוצר ועוד נפש אחת לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבתי!

ואולי פה נתחדש شيئا בנוסחה שזכרנו זה עתה. הנוטחה מקידימה את השמאלי לימין. את הדחיה לקירוב. ואילו אצלינו הימין פועלת לפניו השמאלי! אבל אולי אפשר להכנס יותר עמוקיק העניין.

"לא דיברה תורה אלא כנגד יציר הרע"

לשיעור של היום נכנס בעוזרת שתי הקדמות. הראושנה היא כללית. היא עוסקה למה שהתקנסנו לחדר זה כאשר הזמן שנקבע לשיעורו הוא 08.30 בבוקר לפני תפילה שוחרית. למעשה השיעור רווח מוחלט - בדרך כלל מואחר. גם בגל שאני מזכה עד שיתאפשר רב הציבור הקבוע, יש ככל הmagicums מרחוק, יש ככל הראה שהදלת החשמלית בבתי מונעת בעודם מלבצת בזמן ויש המאוחרים "סתם" קר. אני משתמש בחותם להם.

הסיבה השנייה תלויה בהחלטה שכבר הגענו לשיעורו. רובם אחורי שעוט מספר של שנייה, ככלומר הימצאות בעולם בו אין דבריהם, וכשהם קמים בבוקר ונפגים עם החברים שוגם הם עברו לילה בדומה מהם עברו ולכלום יש הבהמה מה ספר זה לה, ואני מרגיש שזאת אכזריות מידי

להפסיק את הדברים החשובים וכайлו להזכיר את הציבור החדש להפסיק את הדברים והתרכו בשמייה, וזה קשה לי, אני מזכה שהדיבורים או יסתימנו או יופסקו אבל באמת חבל שזה כר. בשדברים לא מתקונים לשיעור!¹ כשהפה עובד האזנים נעולות. עד שmagui זמןן של האזנים הן כבר נרדמו וחבל! את הדקמה ראשונה. כללית.

הקדמה שנייה>Doka קשורה לשיעור זה שאנו בפתחו היום. כאשר היינו צעירים הינו שומעים תוכפות שלל כל אחד ואחד לדעת שהוא בא לעולם בשביב לתקן שהוא עזון וspark הוא יכול לעשות את זה. כאשר יחוור אחר מאי ועשירים שנה מיד ישאלו אותו. "תケנת או לא תケנת?" זו את הרוח במקום ובזמן שגדלנו. כאמור לעיל זה היה לפני חמישים שנה.

ואז שאל אחד החברים את הרב שלנו שאלה כזאת. "איך ניתן לידע כבר עכשיו מה הקב"ה מהכחת ממנה? אני נראה כמו כולם וגם מרגיש כמו כולם. והרב אמר שלכל אחד מתנו יש עבודה שונה ומיזח את, איך יכול לידע מה המיחד שבי? כר שאל התלמיד החבר את רבינו!

ורבנו השיב לו - כמו תמיד אחרי הרהור של דקה או שתים, "אומר לך את מי תשאל שאלת זאת. יש אחד המכיר אותך מוציאן. אותו תשאל והוא יענה לך על שאלתך." וכאשר החבר הסתקרן ורצה לדעת מי הוא זה ואי זה הוא שמכיר אותך יותר טוב ממה שהוא מכיר את עצמו? ענה לו רבנו בשקט ובחרום. "ת שאל את היציר ה ר ע ש ל ר ?" הוא מכיר אותך מוציאן. הוא ידוע איזה גдол בתורה יכול לצאת מפה. אותו תשאל!

זאת הקדמה שקשורה בנושא שנלמד היום, שבת קודש פרשת כי תצא אלול תשע"ג. כאן יתחל השיעור שלנו היום. בעוזרת ה' ית' .²

א.

התורה מתחילה את הפרשה בסיפור של דברים שעבורנו אינם אקטואליה. אנחנו לאensi מלחמה והחוקים במדינה שלנו אינם חוקי התורה. כאשר התורה מדברת על כי תצא למלחמה על אויבך ובמיוחד אחרי רש"י הק' מביא שלא מדובר על מלחמת מצוח אלא על מלחמת הרשות אנחנו מתקפלים ואמורים שזה לא מדובר עליינו. לכן גם המשך שבו התורה מדברת על מה שראית בשבייה וכוי' נראה לנו בדבר שלא מאילינו. ובכלל, אייזו מצוח היא זאת, אדם מישראל, מוחנן בכל צפוני, נשוי ואב לילדים שלמדו בתלמידו תורה מהדרין, כי הרוי רק ככל מה שבר למלחמה, מה פתאום עליה בדעתו להסתכל על אשה שאינה שלו ולחמוד אותה לבבו ולהחפוץ להקחתה לו לאשה?! בית הדין אליו פנה החיל היה צריך להכניס את החיל לבית מושגעים ולהצילף בו כדברע! מה נכנס לך בראש ? מה קרה לך?

גם להצעה זאת. לא תתummer בה! בעל האבן עוזרא קורא את המילה

הנדירה של איסור ההתעמורות במשמעות של רמותות!
או מה עושים? להשיאר בבית אי אפשר, למכוור אسو, להרוג בודאי שלא
או מה נזק פה ווקד היצור והרע עם כל האופציות. הוא לוחש לך באוזן
ואולי אפילו צועק. "הרוגו!" "מכורו!" הפרק אותה לשפחתך! וההתורה
שהיתה כל כך גמישה עד עתה פתאום מקשיה עמדות ומינפה את
השלט האומר לך - אسو.

או מה כה? חופש! ושלחתה לנפשה! היא צנחה בחופש שלה, הרוחני
והמוחוני גם ייחד. אבל למה? אתה רוצה להבין. למה לא להרוויח עליה!

קצת אוגם הרבה כסף? היא של מלוחמה! היא טוליויה!
אמרת לך התורה נחרצות. אש ה' יא לא ט לו זי ה'! ולמה לא?
כיתא עיניית אותה? איך עיניית שואל החיל? לא מגעתה בה לרעה כלל!
אבל כן אומרת התורה. אתה עיניית אותה! אתה הבתחת לה אהבה! אתה
דיברת אתה על נישואין? להפר הבתחת זה עינוי! לנטווע אשלה ולנפץ
אותה זה עינוי! ועינוי מקנה חופש. היא לא שלר יותר. לא נישואין כי

אתה כבר לא רוצה אותה, ולא לכסף כי היא קנתה אותך.
זכור אומרת התורה לחיל הנבר. טוליויה כן אשה לא לטוליויה לא.
הבטחת כלום ולכן אתה יכול למכוור אותה או לחת אותה ממנה לדייד.
מה שאתה רוצה. אבל מי אמר לך שהחול מותר? יציר הרע? דיברה תורה
כגンド יציר הרע! אתה כבר לא חופשי לעשותה בה כרצונך.

כמו לימודים יפים וחשובים למדנו הימים והכל בגלל השציבור הפסיק
 לדבר שיחת חולין ו עבר להקשבה מרכזת. מי אמר שהتورה שלנו היא
לא מענין!

וכמה חכם מורי ורבי כשליח אוטונו לגולות מי אנחנו דרך המשקפת על
יציר הרע. כשהוא אומר לך לעשות איזה דבר, דעתך נזורת. נזורת
לכלת לנו.

שבת שלום למתפללים בכתבי הכנסת בהר שמואל ולהחים מקשיבים לקולך די בכל אטור ואטור

ב

לנו היה נדמה שככל מה שאמרו חז"ל "דיברה תורה כנגד יציר הרע"
מסתכמת בהצגת הנוסחה של "כן-אבל". וכך יכול להיות שלזה התכוון רשי"י
וז"ל, אבל בהנה ניכנס קצת יותר לעומק ונחשוב שמדובר מה שבכתבת התורה
להביא אותה לבית שלך, לגלח את ראה, לבטל את הצפרניים הפיטות,
ולהסיר את שמלת השבי היפה שלה, כל הדברים הללו הם חלק של
דיברה תורה כנגד יציר הרע.

כי מה היא דרך של יציר הרע? כח הדמיון! הוא לוחש לחיל הצעיר.
תשタル כל איזה שער יפה יש לה! זה לא "משהו"? תראה את הצפרניים!
איפה ראיית כלו שערות וכאלה צפראנים שעשוות בקפידה כל כרך?
ובבגדים? זאת המלוכות שיציר הרע פורס לרגלי הגיבור שלנו מלבדות
חזקת. אבל כולה חיצונית. כולה דמיון. אומרת התורה כנגד יציר הרע. וגלחה
את ראשה! וعشתה את צפראנה! והסירה את שמלת שביה מעלה!
להציג אותו לפראופראציות נוכנות. היא לא יהודיה! היא לא מכובדת
וכנראה גם לא מלומדת! ואתה הלו ייש לך אשה בבית! היא יפתח תואר?
הכל ניפוי! הכל דמיון.

אם אחריו כל הפעולות הללו עדין תרצה אותה היא תהייה שלך. התורה
לא תمنع אותה ממך. אבל אל תתן ליציר הרע שלך להובייל אותה!
האדם חפשי בדמיונו ואסור במושכלו" כותב ר' ישראל סלנטר. כדי
לך להזהר מהחופש שהדמיון שלך מפתחת אותך להאמין בו. אתה באמות
לא חפשי! אתה אסור לומר קשור במושכלך.

ג

אבל הסיפור לא נגמר. ב"האגת להבנה השכללית שהואה הזאת היא
לא בשביב. ברוך הוא. אבל מה והלאה? מה עושים אתה? לכואורה יש
לפניך כמה אופציות. אתה יכול להרוג אותה. היא שבויית מלחמה
ובמלחמה כמו במלחמה יש אופציה כזו אבל כנראה אופציה זאת לא
קיימת. המלחמה נגמרה! החרב שבה נדנה. ואז לפניך אופציה שנייה.
למכור אותה! היא שווה הרבה בסוף. ככל ערבי היה מוכן לשלם הון
עבורה. והتورה אומרת לך! מכור לא תמכרנה בכקס! ויש אופציה
שלישית, לעשות אותה לשפהה שלך. למה לא? היא שלל מלחמה כמו
אם נכנסת בלהט הקרב לבית אויב וואית טוליויה חדשה. היה מותר לך
לקחת אותה כי היא שלל מלחמה, אבל הנה אודה. התורה לא מסכימה

מעשה שהי...

רבי חיים בנבנישטי החייב, מוח"ס הכנסת הגדולה (י"ז אולול תל"ג)

נולד בקושטא בשנת ה'ש"ג, למשפחה רבנית; אחיו הבכור היה הרב יהושע רפאל בנבנישטי. למד בצעירותו אצל רבי יוסף מטראני (המהר"ט), שהיה החכם באשי של טורקה. כמו כן, למד אצל מהר"י סאמיגה ורבי צמח נרבני. רבו המובהק, מהר"ט, חיבבו מאד והשiano לבתו של עשיר גדול, ובéricו שיחבר חיבור על "ספר מצוות גדול" (סמן ג') של רבי משה מקוצי. ואכן, בהיותו בן 21 חיבר את ספרו הראשון דינה דחיה על הסמן ג'.

פרשת שבתי צבי

בראשית שנת ה'תכ"ו שב לאיזמיר מגלוותו משיח השקר שבתי צבי,
והעיר יכולה נصفה בהתלהבות המשיחית סביבו. רבי חיים ורבי

אהרן לפפה עמדו בראש מתנגדי שבתי צבי, יחד עם רוב רבני העיר.
במהלך חנוכה ה'תכ"ו עלהה ההתקהות המשיחית באיזמיר מסוף
מדרגות, ורבני העיר קיימו התיעצויות דחופות באשר לצעדים בהם
עליהם לנוקוט. ידוע כי רבי חיים היה התקיף שבין המתנגדים, וגרס כי
יש להרוג את שבתי צבי. תוכן ההתקיעות עצוות דף, והגביר את
המתיחות בין תומכי שבתי צבי לבין מתנגדיו. ביום שבת ד' טבת פרץ
שבתי צבי בראש מאות ממאמנים לבי הכנסת הפורטוגז בעיר, בו
ההפללו הרבים והוללו בו שערוויה אורךה, שבמהלכה התעמת עם
רבי חיים בנבנישטי קשות וגידף אותו קבל עם ועדה. מיד לאחר
השבת עבר רבי חיים למhana תומכי שבתי צבי, בעוד הרבענים
שהתמידו בהתנגדותם נאלצו להמלט מהעיר. שבתי צבי הדיח את
רבי אהרן לפפה מהרבנן ומינה את רבי חיים לרוב הראשי היחיד
בעיר. תקופה תמייכתו של רבי חיים בשבתי צבי, נמשכה כתשעה
חודשים עד להתאפשרות של שבתי צבי, ולאחר מכן עמד רבי חיים
בראש הרבענים של תמייכתו בטועה בהילכתא למשיחא, וכיון שהזיר בו
מטעוותו ועשה תשובה, טעותו נסלחת, ולא נפגם מעמדו כרב ופוסק.
רבי חיים בנבנישטי נפטר באיזמיר בי"ט באולול ה'תל"ג.

בעניין עשיית כתובת קעקע עלبشرו

בפרשת ראה מבוואר האיסור שלא לעשות כמנהג הגויים, ואחד מהאיסורים הוא "לא תתגוזדו" וכותב בספר החינוי (מצווה תש"ז) שלא להחגוז גוננו כמו שעשו עובדי זורה. וביאו, גדייה היא חבורה שעושה המתאבל על מתו כמבוואר בגם יבמות (דף י"ג) ושיריטה זה החорт על בשרו (גם שלא לצורך אבלתו על המת) ובגם מסכת מכות (דף כ"א). אמרו רוכתינו שיריטה וגדייה דבר אחד הוא. ועוד מבוואר בגם (שם) שאיסור לאו מהתורה אינו אלא בגדייה שעושה על מתו או לשם עבודה זרה, אבל כשעושה לשם דבר אחר אף שמכוער הוא, אין חיבתו מהתורה.

ולහלן נברא כמה דיןיהם בזה:

כתב השו"ע (יו"ד בהלכות כתובת קעקע טימון ק"פ סעיף א') כתובת קעקע, הינו ששורט על בשרו וממלא מקום השיריטה בחול או דיו או שאר צבעונים הרושמים. ע"כ. ומבוואר דהאיסור בעשיית כתובת קעקע כשעושה שריטה בשרו, וממלא אותה בזכע חול. וכן העיר בבירור האירא בירור הגר"א (שם ס"ק א') דהשו"ע ס"ל כת"ק ואף על גב דבתוספתא איתמרו, ואיתו חייב עד שיקעק בדיו בחול לעבודת תוכבים, וסתם כר"ש קי"ל כמתני' וכמ"ש ביבמות דף מ"ב: ועיין ראי"ש ספ"ג דפסחים ובפי"ז דשבת. עכ"ל. והינו דכוונתו לומר עבודה זרה, וכדעת רבינו שמיעון בתוספתא. אבל לדעת תנא קמא כל שעושה כתובת קעקע אסור, ואפיו שאינו לשם עבודה זרה.

ואף שהשו"ע כתב אח"כ (בסעיף ה') שהشورט בשרו אינו חייב א"כousseה כן על מתו או לעבודת תוכבים. ומשמע דוקא בעושה לשם עבודה כוכבים או על מתו חייב. ויתירה מזו, שכותב השו"ע בסעיף ר' לבי גדייה ושריטה על המת אסור, אפיו שלא בפני המת. ומבוואר דהאיסור הוא דוקא על המת. וכמו שכתב הרמ"א במפירוש, "ועל צער אחר שרוי". ומשמע שכל האיסור הוא שגדוד ושורת על מת או לעבודה זרה. ויתירה מזו שכותב השו"ע בסעיף ד' שהורושים על עבדו שלא יברוח פטור, מיהו איסורא איכא. ע"כ. ומבוואר מכל hei דאיסור עשיית כתובת קעקע האסורה מהתורה, דוקא כשעושה לשם עבודה זרה, או על המת. אבל כשעושה לדבר אחר, איןו אסור מהתורה, ומיהו איסורא דרבנן אכן. ולכאורה כל הדינים בזה נאמרו בגם בפרטות. (עיין מסכת מכות דף כ"א).

ולא באתי כאן אלא להביא לך מן המוכן.

עוד תמצא מה שדנו הפוסקים דאיין איסור אלא בכותבות אותיות, אבל ברושים צורות אין בו איסור מהתורה. וכמ"ש הסמ"ק (מצווה ע"ב) שאינו חייב עד שיכתוב ויקעק, פירוש ישות עיין אותיות ויקעק בזכע וכו'. עי"ש. וכ"כ הברטנווא (מסכת מכות פרק ג' משנה ד' ה' כתוב) שהמרקע בסכין על בשרו "כעון אותיות". ואף בספר החינוי (מצווה ר"ג) מבוואר דסגי באות אחת. וכן כתב הפתח תשובה (יו"ד סימן ק"פ סק"א) בשם ספר ש"ת מעיל צדקה, שנסתפק בדין כתובת קעקע לעניין חוב מלוקות, אי בעין שהיה בו אותיות אשר הם מוסכמים, או ינמא דמתחיב בשריטה בעלים אוizia רושם שייה. ולבסוף העלה דבעין כתובת קעקע ולא בצior. אלא דסגי אפיו באות אחת. עכ"ד. ובכל אופן מבוואר דבריו דאיין איסור מהתורה, אלא בכותבות אותיות בכתובת קעקע ובלבד שיריטה. ובהמשך דבריו היביא מסטריך דהקטנה דף להרמב"ם דסגי בשריטה.

דא"צ תמושת אותיות, מ"מ צריך להיות איזה רושם. וכ"כ בשם ספר משנת חכמים ذציר להיות אות שלם, אבל שריטה בעלם אין סברא לחיבעליה. ולמעשה הגאון בעל המנחות חיטין סיים בדבריו, שצ"ע לגבות קולות במקומות שהחאים סתו והוא אישׂוֹ אֲשֶׁר־אָזְרִיאֵל. עי"ש. והיינו בכלל אף לשיטתו לאסור גם היכא שאין כתיבה. לפיכך אף היכא שעושה ציר וכדו' על בשרו, אף אם תאמר שהוא אסור מהתורה, מכל מקום אסור מדרבנן. וממאי נפק'ם למאן דבעי לمعدב איסורא בمزיד, אם איסורו מהתורה או מדרבנן. (לענין להקל במעשה האיסור)

ועוד היכא שכותב או רשם על בשרו בכתב שאינו נמחק, (כמו הצעב שעושים היום) עי"ן בדברי רשי"י על מסכת מכות (דף כ"ד ד"ה כתובת קעקע) שכותב וז"ל: כותב תחילת על בשרו בסיס או בסיקרה, ואחר כך מקעקע הבשר במחט או בטכנין, ונכנס הצעב בין העור לבשר ונראה בו כל הימים. ואסור לכתוב שום כתיבה בעולם על בשרו בעין זה, שכן גזירת הכתוב. עכ"ל. ומבוואר דאיסור התורה הוא שישורות וימלא בכתב. ובתוס' דאיתרי בכתוב שאינו יכול להימחק, ואפיו לאו שריטה. ובמנחת חינוך (מצווה רנ"ג אות א') כתוב דנוראה מדברי התוס' דאיתא איסורא דרבנן. וכ"כ בשם הבית שמואל (אה"ע ס"ק כד' ס"ק ט") דאפיו כתוב ולא קעקע בא"כ איסורא דרבנן. ומהז חידש שם המנחת חינוך דאסור לכתוב על בשרו כדי שא"א לממחק, ודלא בספר משנת חכמים. עכ"ד. אומנם בפירוש ספר המצוות לר"ג (לא תעשה ל') כתוב דהוי אסור מהתורה מדין חז"ץ שיעור, דעבד חז"ץ איסור והוא הרושם שעשה על בשרו ללא שריטה. מכל מקום בפשתה דՏוגיא באשליל לעבור על איסור תורה צירק שעשה שריטה וגם יملא בכתב כחול וכו', וכמ"ש השו"ע ושאר פוסקים. ואף בגדר חז"ץ שיעור אינו, דהאיסור מהתורה הוא בשורט וממלא בדיו, וחד מעשה הוא ואם עשה חז"ץ אינו בגדר חז"ץ שיעור. ובדברי הרמב"ם נמצוא דבר זה מפורש, וזה: "כתב ולא רשם בכתב, או רשם בכתב ולא כתוב בשורט, פטור, עד שיכתוב ויקעק, שנאמר וכותבת קעקע". עכ"ל.

ומבוואר דהיכא שכותב לאו שריטה הוא אסור מדרבנן, ופושט הוא. וע"ע בספר פתשגן הכתוב להגר"ח קנייטקי (סימן ג') שבאייר דברי הרמב"ם בזה. ועוד עי"ן בתוס' הרא"ש (עמ"ס גיטין שם דברי התוס' הנ"ל) ומבוואר דלא אסרו מדרבנן, רק אם שרט על בשרו ולא מלאו בדיו, אז ממלא בדיו ובכחול במקום המשורט כבר. עי"ש. וגם בדברי הבית שמואל שהביא המנחת חינוך לעיל, מבוואר שرك אם כתבו ולא מלאו דיו, והיינו שרט על בשרו, ולא מלאו דיו וזה אסור מדרבנן. אבל כתוב ולא מלאו כל לא נשמע מזה, וגם לשון השו"ס בגיטין, פשוט דלא אייר בכתוב ולא קעקע כלל. ומהז תלמיד דכל שכתב על בשרו, מבלי לשורת אינו אסור מהתורה, ובכל אופן אסור מדרבנן.

ולענין איפור קבוע בקבוץ אויר ישראלי, (ニיסן תשנ"ט עמ' ט"ז) כתוב בשם הרב ווזר זצ"ל, שיש בכם סrho איסור קעקע, כמו שביארנו שאיסור דרבנן אינן היכא שכותב בלי שריטה, והויסיף דאיתא נמי שח' בזה. וכ"כ בספר נשמת אברהם (יו"ד סימן ק"פ סעיף א') כתוב לאסור בשם הגראי"ש אלישיב והגר"ע יוסוף זצ"ל. אומנם הרב עובדייה בספרו טוהר הבית כתוב להקל בזה. וכן הגר"א ויס' בשוו"ת מנהת אשר (ח"ב סימן נ"ז) התיר בשעת הדחק איפור קבוע מכמה טעמיים. וא"צ לומר שאין איסור כל בחינה שעושים על הידיים בשמחת אירוסין במקצת עדות, שאינו כל בגדר כתובת קעקע.

"**ואמרתיש עיקר סיבת הדבר, שאנו מರחיקים בעצמנו את הקב"ה** **מאיתנו.** הוא ציהו לנו והתקדישתם והייתם קדושים, **ואמרו חז"ל כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה מעט מקדשין אותו הרבה,** בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא, וכותב אחר אומר כי ד' אלקייר מטההר בקרב מחנין להצילד וגוי, (והמאמר להצילד כולל הרבה ענינים, להחדר מן הרעב ומון השבי ומון הביזה), **והיה מחניך קדוש,** ולא יראה בר ערונות דבר ושב מאחריך, הרי ביאר לנו הכתוב מפורש, שכאשר נהיה קדושים הוא מטההר בינו להצילדנו מכל רע, אבל אם יראה בנו ערונות דבר הוא שב מאחרינו, וממילא יחולו עליוו כל הסיבות ח"ז"ו" (החפץ חיים - מכתבים ומאמרם)

קריאת דואר אלקטרוני לפני שחרית

שאלת: האם מותר לקרוא Daoor אלקטרווני לפני שחרית?
הקדמה: ע' בש"ע סימן פט שיש ד' סוגים של דברים שאסוו
לפני שחרית. א) אין ליתן שלום לחבירו, שכן לכבד בני א-
שמכבד להקב"ה^(א). ב) אין להעתיק בaczriyu, שלא יהיה צו-
aczriyi שמים. ג) אין לאכול ולשתות, שאומר הקב"ה לאור-
ושתת ונוגה קבל עליו מלכות שמים^(ב)? ד) אין לעשורי
שעשיותו לזכך זמן מה, מחחש שם יעבור זמן תפלה^(ג).
אינו נוגע אלא לב' סוגים הראשונים (נתינת שלום והה-
aczriyu), וביהם נדרב בעזרה"ת.

איןנו נוגע אלא לב' סוגים הראשוניים (נתינת שלום והתפקידים
בצרכיו), וביהם נדבר בעזהה"ת.
לייתן שלום: גם' בברכות (יד.) אמר רב כל הנוטן שלום לחברו קודם
שיתפכל אליו עשוו במא שנאמר חדרו לכם מן האדם וגוי, תרגמה
ר' אבא במסכימים לפתחו^(ד). היוצא מהגמר', שהמשכימים לפתח חבריו
אסור ליתן "שלום", אבל אם פוגע לחבריו מותר ליתן "שלום". וע'
בуш' שהביא ציר אמרצעי, והיינו במקורה שלא הילך בדוקא לראות
פני חבריו, אלא הילך קרוב לחצר חבריו מסיבה אחרת (סיבת
המוחתרת), ואגב זה הוא רוצה לילך לפתח חבריו לראותו^(ג). ובמקורה
זהה כתוב הש"ע שモтар לנוטות מדרכו קצת ולילך בבית חבריו כדי
לומר לו "בוקר טוב", אבל לא ליתן לו "שלום" משום דשםו של
הקב"ה "שלום"^(ד). היוצא מזה שיש' ג' צירומים. א) פוגעו: מותר לומר לו
"שלום". ב) השכימים לפתחו לקבל פניו: אסור לומר לו כלום. [וע'
בעזרות"ש שוגם לא רוזיה לומר לו כלום, מ"מ אסור להשכימים
לפתחו לקבל פניו^(ג). ג) הילך לשם מסיבה אחרת ואגב זה הילך לפתח
חבריו: מותר לומר לו "בוקר טוב"^(ג).

כדי ליתן לב שאסור להעתכבות: לאחר שהביא הש"ע כל הדינים דנ"ל, הביא שיטת הראב"ד והרבש"א, וזה לשונו, ווי"א שאפלו במווצה חבירו בשוק (שמותר מדיינא לומר "שלום", מ"מ) לא יאמר לו אלא צפרא דMRI טב" כדי שיתן לב שהוא אסור להעתכבות בדברים אחרים כלל עד שתיפל עכ"ל^(ט). ועוד ע' בם"ב סק"ב שכותב שיש למונע מלשרות טי"א (תה) בבוקור קודם התפללה באסיפה של חבירים, "זהלא כתוב הרשב"א והובא בב"י דילך אסור לו לאדם לעסוק בחפצי קודם שיתפלל כדי שלא יפנה לבו לשום דבר עד שתיפלל"^(ו).

nidon din: נוגע לשאלתנו, יש להלך את השאלה לב' ענינים: א. קריית הדוא". ב. כתיבת דוא"ל (או השבת תשובה לדוא"ל שהתקבל כבר). לענין קריית דואר אלקטרוני פשוט שאין בעיה מחייבת הדיון של "הנותן שלום", שהוא אכן אלא קרייה. אבל אין לקרו אליו באופין שליא יבו להתעכבות בקריאות, דהיינו לקרוא אותו קרייה שטחית בנסיבות מלא הסקרנות. אבל לענין כתיבת דואר אלקטרוני כדי להשיב לחבירו, יש לדון בזה. שמצד אחד מקרה זה דומה ל"פוגע", שהרי חבירו כבר כתב מכתב זהה, וא"כ מותר^(א). מצד שני דומה ל"משכים לפתחו" שהרי חבירו אינו בפניו שהזמין להשיב לו, ומהכי תויו להקל בהJOR מעצמן להשיב לו. ומצד אחר יש לומר שהזה דומה לדין של "אגב" כיון שמדובר קל להшиб לו. ולמעשה שמעתי מורי"ב של לכארה דין כמו "המשכים

"לפתחו", ולכן אין לכתוב או לענות שום מכתב לפני תפלה, וע' רבינו ברוך (ב)

לענין עשיית חפץיו קודם שיתפלל: גם' בברכות (יד). אסור לו לאדם לעשות חפץיו קודם שיתפלל כו' וכל המתפלל ואח' כ' יוצא בדרך הקב"ה שעשה לו צרכיו^(ז). [אבל חפצי דברים מותר^(ח)]. וע' בב' בשם תלמידיך ר' יונה שאף שאסור לעשות חפץיו אבל מ"מ מותר לדראות לעסוק מעסיקיו. וחילוק זה הובא במ"ב, שלגבibi "לראות" מותר, ולגבibi "להתעסק ממש" אסור. וכך בנווגע לשאלתינו [קריאת רושא^(ל)], לכארוחה יהיה מותר לקרוא כל דוארALKTRONI גם אם נוגע לעסיקיו, כיון שהוא רק בגדר "לראות". אבל בודאי כפי הגדרים הנ"ל, דהינו לקרוא בנסיבות ובאופן שטхи, כדי שלא יבוא להתעסק מחמת הקרייה. אבל להסביר תשובה שנוגעת לעסקיו, בפתרונות דינו "להתעסק ממש" ואסור^(ט).

טיסכום למשה: מותר לקרוא דואר אלקטוני באופן שלא יבוא להתעכ卜 מחתמת קרייתם. אבל אין לכתוב או להשיב לדואר אלקטוני. כתוב לחבورو נכלל ב"השכנים לפתחו", שאין לכבד בני אדם קודם שממכבד הקב"ה. ולכתוב לצורך עסקיו נכלל ב"לעשותך חיילין", יארחוב לו לאדם לסייעו החבויו וזהו שיק████ל.

חزو בני חיבי

לשון הרע היא חטא ועבירה בפני עצמה (שלא ייטה אדם לחשוב ששייחה שלימה של לשון הרע - אין בה רק עבירה אחת); צא וראה, אדם הרגיל בדברו עשר מילות לשון הרע ביום ואינו נוצר לשונו, אוסף לחובתו במליצה של שנה אלפי עבירות - במספר המילימ האסורים שהוציא מפיו. וידועים דברי חז"ל (אבות פ"ד מ"א): "כל העובר עבירה אחת קונה לו קטיגור אחד". יוצא מכך, כי אדם שיש עליו כמה אלפי מקטרים, בגין חטאוי, עלולים הם להיות מורבים מזוכיותיו ולהזכיר את הকפ' לחובתו בדיון של מעלה חס וחלילה.

בספר "חוות הלבבות" (שער הכניעה ז) מובא: כאשרם מגיע לפניהם דין של מעלה, פותחים לפניו ספר שכור רשותם כל המעשים שעשה בימי חייו - זכויות כחוות. ביום חשבונו, ימצאו רבים כי בספר נרשמו לזכותם מעשים טובים שהם כלל לא עשו. לתמייתם, ייענה להם: "אללה הנה הזכויות שנלקחו מאנשיהם שדברו עליהם רעה ונינתנו להם כך". מאידך, לאותם אנשים אשר ימצאו כי איבדו זכויותיהם ונמחקו מסטרם ייאמר, כי "מעשיכם הטובים נרשמו לזכותם של אלה אשר דברתם בגנותם". בדומה לכך, יהיו אנשים שימצאו כי בספר רשותם לחובותם מעשים רעים שהם מעולם לא עשו, וגם להם ייאמר כי "אללה הם חטאיהם של אחרים שאתם דברתם בגנותם ועל כן נרשמו לחובתכם".

בכתבי האר"י ז"ל מבואר שהמספר לשון הרע יצטרך לחזור בגלגול בתווך "אבן".

אין מזרין אלא למזרזין

לשון הרע הוא דיבור בגין הזולות. המספר בגין הזולות, אפילו אם הדברים הם דברי אמת, עובר על אישור "לשון הרע". אם כולל בדברים דברי שקר, המספר אוטם נקרא "מושיא שם רע". שם שאסור בספר לשון הרע, אך אסור לשומו, וכל שכן להאמין לו ולקבלו כאמת ודאית. בגמרה (ערכין טו): מובא, כי לשון הרע הורגת שלושה אנשים: את אומרו, את מקבלו ואת האדם עליו דברו.

המתבונן ימצא שעוזן לשון הרע גורם לעבור על כל האיסורים והמצוות שבין אדם לחברו, ועל הרבה מהמצוות ומהאיסורים שבין אדם למקום (חוץ חיים, פתיחה, ד"ה מפני גודל; ע"י שמירת הלשון שער הזכירה פ"א וצ"ע).

החפץ חיים בפתחה לספרו מונה לעמלה שלושה מצוות מן התורה (17 מצוות "לא תעשה" ו-14 מצוות "עשה") הרגילים לבוא ע"י לשון הרע, והמדובר או השומע לשון הרע עלולים במקל להיכשל ולבור עליהן (והמספר לשון הרע בקביעות סופו להיכשל בכלל).

טומאת כוח הדיבור, שמירת הלשון שער הזכירה פרק א.

זוק לככל ישראל. מעורר קטגוריה על ישראל ח"ז - חפץ חיים בהקדמה,

שמירת הלשון שער הזכירה פ"ב. גורם לסליק השכינה מישראל -

שמירת הלשון שער הזכירה פ"ד ד"ה וגורתם.

עונש עוזן לשון הרע: בגמרה (ערכין טו): מובא: "המספר לשון הרע

מגדיל עונונות עד השמים", ומברר החפץ חיים כי כל מילה ומילה של

שיעור תורה

שיעור באור החיים הקדוש

תהילים ושיעור לנשימים

קבלה שבת לבנות

מתמידים לבנים

בתיה לבנות

תהלים לבנים - תהילים לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור דף יומי

מפורטים בบท הכנעת

שירותי דת וגמלות חסד

لتיאום בעניין טהרה:

שאלות בהלכה וטהרה:

שאלות טהרה וטהרה:

דיני תורה בדיני מונות ושכינים:

גמ"ח תורופות:

גמ"ח דידיטורים לחימום:

מץ ענבים:

כריית של ברית:

גמ"ח בלווי גז:

גמ"ח מזוזות:

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - אברהם ג'יין

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - חיים בלר

גמ"ח פלtotות לשבת - משפחת פרלמן:

גמ"ח עריסה לתינוק לחודשים ראשונים:

גמ"ח טיטולים מטטרה לע"נ אייל בז חזה ז"ל, ולרפואת טוהר בת שני שרה

אנצלאה ואדים חמימים, לע"ב שמעון בן לאלה

அகחות מוסמכת לשעת הצורך בשבת (פциעות זריקות וכו'):

அகחות מוסמכת לשעת הצורך בשבת (פциעות זריקות וכו'):

גמ"ח כסאות שלוחנות ומזקרים גמ"ח פלאטה של שבת:

גמ"ח כסאות שלוחנות, כסאות ג' טפחים, סירם גודלים:

גמ"ח כסאות שלוחנות מפות שולחן וכלי הגשה:

גמ"ח מוצצים ובקבוקים:

גמ"ח להמסת אבנים בכלויות, החזרת פרקים למקום, וקיבוע:

מרקן, אנצלאה, משאבת חלב ידני/חשמי לע"נ אסתר בת ג'יה:

איסוף וחילוקת מזון למשפחות:

גמ"ח מכשיר ניוט וויז WAZEWA:

HARSHMUEL.COM TASHMA.NET

sharabymail@gmail.com

TEL: 0542002882

אלינה טל: 052-7111480
הרבר דוד שרubi טל: 054-2002882
הרבר יוסוף שטילרמן טל: 02-5715176
הרבר עמנואל אפרגן טל: 058-7188158
גב' שולה ויטנשטיין טל: 054-8441374
הרבר מרדכי ויטנשטיין טל: 054-8441374
משפחה בן ישি טל: 054-8402564
משפחה נחמני טל: 050-5245392
משפחה דוד שלימאן רח' ברקת טל: 0525712663
משפחה קוהלי אבוי החושן 106 טל: 0527659122
אחלמה 10 טל: 0502616377
אחלמה 11 טל: 0587668000
רחוב אודם 18 טל: 0584226225
ר' שלמה ברונר: 0547857575
על ידי משפחת וייצמן רחוב ברקת 4 טל: 050-6401440
משפחה בן סימון, טל: 0257110091
גב' מטבובי: רח' אודם 16
הרבר איתמר שעיה טל: 052-6161696
0504116009
אבייל ירושלמי 02-5711480
02-5715028
משפחה אלקיים טל: 052-3466778
הרבר משה קלין טל: 054-8002882
משפחה שרעבי טל: 054-6535441
גב' קROLINY שרעבי טל: 0548590029
הר' אליעזר לוי טל: